Kutas József

Szavadon foglak

PRÓZA - LXI. évfolyam, 5. szám, 2017. február 3.

A katona természetesen tudja, mire megy ki a *játék*, és ugyanígy Lavas is – az igazi tét a lány, a vörösszőke Lavia, aki visszavárja a katonát, ha leszerel, s a császártól megkapja a nyugdíjat és a szalagparcellát, amin épp csak elfér két ökör szántás közben (ha nem bökdösik egymást a szarvukkal); feltéve, ha visszatér. Ha nem így lenne, a másik falubeli, akiből centurio vált, és aki szótlanul méregeti a kavargó fényfüstben, a helyébe léphetne.

Feltámadt a szél, és hűvös leplet terített a tájra. A katona szerette volna, ha a szellő érintésére nem jutna eszébe a vászon, amibe a halottat bugyolálják, de elkésett. Hunyorogva bámulta a tájat, ami mintha megnőtt volna, amikor teleszívta magát holdfénnyel, és azon töprengett, hol szúrta el… miért veszített végül.

Az ostoba fogadás tanúk előtt történt, vissza nem szívhatta. Lavas keze messzire elér… vajon hogyan tudta máskülönben elintézni a végtelen szolgálatokat? A katona fel nem foghatta. Így vagy úgy, a nappalok és az éjszakák itt találják a vártán, ugyanúgy és ugyanott, perzseli a nap, veri az eső.

Józan ésszel fel nem fogható, hogyan bír ki ennyit az ember, de a katona a hosszú szolgálat alatt már nem emberként gondolt magára, hanem mint gépre, afféle fából, szíjból és kötélből eszkábált masinára, amely közönyösen teszi a dolgát, míg ideje le nem jár.

– Igyál még egyet – mondja Lavas, és elé tolt egy másik kupát –, elvégre falubeliek volnánk. Megérdemled.